

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Libros III. IV. Et V. De Avxiliis Gratiae In Generali, De Avxilio
Svfficiente, Et De Avxilio efficaci Gratiae Dei

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1652

Index Capitvm Hvjvs Volvminis. Prolegomena de Scientia conditionata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94118](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94118)

INDEX CAPITVM HVIVS VOLVMINIS.

Prolegomena de Scientia conditionata.

- CAP. I. **S**ensu & statu contro-
versie proposito, varia
sententia cum suis Au-
toribus referuntur. pag. 1
- II. Deum habere certam, & infallibilem
scientiam futurorum contingen-
tium conditionatorum, ex Scriptu-
ra, prout à Patribus intellecta est,
ostenditur. 3
- III. Plures ex Sanctis, & antiquis Pa-
tribus scientiam conditionatam in
Deo cognovisse, præsertim Augusti-
num, & nullum eorum illam Deo
negasse. 9
- IV. Neque in Augustino, neque in aliis
Patribus aliquid contra perfectio-
nem diuinæ scientiæ conditionatæ
reperi. 14
- V. Deum habere conditionatam scien-
tiam futurorum ante decretum li-
berum, seu voluntatis, secundum
rationis ordinem, nec posse talem
scientiam in tali decreto fundari,
ex eisdem Scriptura, & Patrum te-
stimonis ostenditur. 17
- VI. Quid de hac scientia conditionata
D. Thomas senserit. 22
- VII. Ratione à priori ostenditur dari in
Deo conditionatam præscientiam,
& principali fundamento contrariæ
sententiæ occurritur, veritasq; ta-
lum propositionum declaratur. 26
- VIII. Quæ decreta conditionata, & li-
bera Deo attribuenda sint, & in il-
lis non posse contingentia sub con-
ditione futura præsciri. 34
- IX. Nonnullis objectionibus occurritur,
earumque occasione doctrina data
magis declaratur, & veluti in sum-
ma redigitur. 41
- X. Alteri objectioni occurritur, & an
scientia visionis sit causa futuro-
rum explicatur. 45

LIBER TERTIVS.

De Auxiliis Gratiæ in generali,
prout in diuina actione, vel mo-
tione consistunt.

- CAP. I. **Q**uid sit, & quotuplex inter-
num gratiæ auxilium. 57
- II. Vtrum auxilium excitans sit actus
in ordine gratiæ sanctificantis ad-
ultorum. 60
- III. Vtrum gratia excitans sit actus vi-
talis hominis. 62
- IV. Aliis fundamentis primæ sententiæ
satisfit, & quod sit principium
proximum efficiens gratiæ exci-
tantis inquiritur. 64
- V. Vtrum motus gratiæ excitantis sint
indeliberati, ita ut ex necessitate
non libertate fiant. 67
- VI. Vtrum gratia excitans in intellectu
sit, & quæ sit necessitas, vel mu-
nus eius. 68
- VIII. Vtrum gratia excitans sit necessa-
ria solum ante fidem, & alios ha-
bitus infusos, vel etiam post illos.
74
- IX. Duo incidenter dubia de necessitate
excitantis gratiæ, tam in natura
lapsa, quam integra expediuntur. 82
- X. Vtrum motus gratiæ excitantis sint in
sua entitate supernaturales. 83
- XI. Quomodo supernaturalis excitatio ex
naturalibus actibus Ecclesiæ, seu
eorum, per quos vocatur pendere
possit. 87
- XII. Quomodo supernaturalis vocatio ab
actibus eorum, qui vocantur pen-
dere possit. 74
- XIII. Vtrum præter excitantem gratiam
sit necessaria gratia adiuvans ab
illa distincta. 93
- XIV.

INDEX CAPITVM.

- XIV. An gratia adiuuans sit actio, vel principium actionis, & quæ sit eius necessitas. 95
- XV. Diuisio auxilij moraliter, vel physice adiuuantis, exponitur. 97
- XVI. Quibus modis differat actualis influxus gratie adiuuantis, ab excitante gratia. 99
- XVII. Vtrum gratia excitans sit principium physice adiuuans præsertim ubi habitus infusus deest. 101
- XVIII. Vtrum in homine liberè ac supernaturaliter operante sine habitu, principium adiuuans, ad talem actum supernaturalem eliciendum, sit aliquid creatum animæ infusum. 105
- XIX. Solum Spiritum sanctum immediate adiuuare voluntatem vt principale principium proxime, & physice faciens supernaturalem actum quando sine habitu elicitur. 108
- XX. Quid sint gratia operans, & cooperans & quomodo ad excitantem, & adiuuantem comparentur. 111
- XXI. Obiectionibus occurruntur, & variae sententiae de operante, & cooperante gratia attinguntur. 113
- XXII. Augustini sententia de gratia operante, & cooperante amplius examinatur. 116
- XXIII. Quid sit gratia præueniens, comitans, & subsequens, & quomodo ad excitantem, & adiuuantem comparentur. 118
- XXIV. Quomodo gratia præueniens, comitans, & subsequens ad operantem, & cooperantem gratiam comparentur. 121
- XXV. Vtrum concursus Dei, vt primæ causæ, ad supernaturales actus auxilium supernaturale sit. 125
- XXVI. Corollaria nonnulla, quæ ex doctrina superioris capituli inferuntur. 129
- XXVII. Vtrum causa prima, & secunda, vt partiales causæ, ad eundem effectum concurrant. 130
- XXVIII. An Deus etiam in ordine gratiæ per concursum simultaneum influat in effectum, & actionem causæ secundæ immediate immediate virtutis, & suppositi. 134
- XXIX. Vtrum præter simultaneum concursum gratiæ, qui est in actum voluntatis, vel intellectus, sit necessarius alius præuius in potentia receptus, & à motibus excitantis distinctus, referturq; prima sententia cum suis fundamentis. 136
- XXX. Quid sit concursus præuius, & quod munus eius, ob quod necessarium esse creditur. 138
- XXXI. Quomodo præuius concursus à potentia in qua recipitur, & ab eius actione distinguatur. 141
- XXXII. An præuius concursus sit qualitas, vel in quo prædicamento sit. 143
- XXXIII. Vtrum concursus præuius constituat causam secundam in actu primo, vel compleat virtutem eius ad agendum. 145
- XXXIV. Vtrum concursus præuius sit separabilis à simultaneo, seu ab actione causæ secundæ, & è controuerso. 154
- XXXV. Proponitur altera sententia, quæ docet generalem concursum Dei esse influxum in effectum, & imbibitum in actione causæ secundæ: influxum autem in causa per se, & ex vt vi generalis concursus necessarium non esse. 157
- XXXVI. Influxum præuium primæ causæ in secundam non esse per se necessarium ad actiones proprias naturalium agentium. 160
- XXXVII. Quid Patres, & Philosophi de necessitate præuij concursus quoad causas naturales senserint. 172
- XXXVIII. Quid de concursu præuii in causis secundis naturalibus D. Thomas senserit. 175

XXXIX.

INDEX CAPITVM.

- XXXIX. Quid Aristoteles, vel antiqui Philosophi de necessitate concursus praeuij in causis secundis naturaliter agentibus senserint. 180
- XL. Soluendo rationes assertioni nostrae contrarias, eadem veritas amplius confirmatur. 182
- XLI. Ex vi generalis concursus non esse necessariam praeuiam motionem in voluntate, moraliter determinantem illam ut liberos actus eliciat. 187
- XLII. Praeuium concursum physice praedeterminantem non esse voluntati liberae necessarium, ut aliquid determinate velit. 196
- XLIII. Doctrina superioris capitis auctoritate Scripturae, & Patrum confirmatur. 195
- XLIV. Auctoritate D. Thomae, & aliorum posteriorum Theologorum eadem doctrina confirmatur. 197
- XLV. Ex concursu Dei ad actus, qui sunt peccata, peculiari ratione superior doctrina comprobatur. 204
- XLVI. Deducendo ad varia incommoda eadem doctrina comprobatur. 206
- XLVII. Sententia superioris capitis ex Scriptura, & Concilijs colligitur. 213
- XLVIII. Ex Patribus eadem doctrina confirmatur. 216
- XLIX. Quid de concursu praeui ac praedeterminante ad actum peccati D. Thomas senserit. 218
- L. Fundamentis contrariae sententiae satisfacit. 221
- LI. Ad actus supernaturales necessarium non esse auxilium praeuium per modum concursus, sed simultaneum sufficere. 225
- CAP. I. **A**N recte Auxilium gratiae in-sufficiens, & efficax diuidatur. 228
- II. Vtrum auxilium sufficiens non solum homini sit necessarium ut possit operari, sed etiam ut operetur, aliquo modo tribuat. 233
- III. Vtrum auxilium sufficiens sit verum auxilium gratiae interae distinctum à lege, reuelatione, & doctrina. 238
- IV. Vtrum auxilium sufficiens internum in sola gratia excitante consistat, & cum illa conuertatur, seu idem omnino sit. 242
- V. Vtrum gratia sufficiens sit tantum actualis, vel etiam habitualement in-cludat. 245
- VI. An auxilium aliquod verè sufficiens, sit ex se inefficax, vel unde id habeat, quando tale esse contingit. 246
- VII. Vtrum auxilium sufficiens detur interdum praedestinati, vel reprobis. 252
- VIII. Vtrum auxilium sufficiens detur omnibus hominibus adultis, quantumuis reprobis sint. 255
- IX. An, & quomodo fidelibus semel iustificatis, qui tandem non saluantur, detur auxilium sufficiens ad salutem aeternam. 258
- X. An, & quomodo fidelibus peccatoribus semper dum viuunt, gratia sufficiens tribuatur, qua conuertantur, & iustificari possint. 260
- XI. Quomodo infidelibus omnibus detur auxilium sufficiens ad fidem, & salutem. 265
- XII. Difficultas circa superiorem doctrinam proponitur, eiusque occasione tractare incipit axioma, Facienti quod in se est Deus non denegat gratiam. 269
- XIII. Tractatur altera sententia praecedenti contraria, negans datam esse à Deo legem dandi auxilium gratia

LIBER QVARTVS.

De Auxilio sufficiente, quid sit, quibusque detur, & quomodo ad libertatem voluntatis circa supernaturales actus necessarium sit.

INDEX CAPITVM.

- rie facienti quod in se est per vires nature ad seruandam legem naturalem. 271
- XIV. Tractatur tertia opinio, quæ partim à precedentibus recedit, partim cum vtraque convenit. 273
- XV. Proposita difficultati satisfit, & Axioma propositum in vero, & catholico sensu explicatur. 275
- XVI. Difficultati cap. 12. proposita satisfit. 285
- XVII. Obiectionibus in cap. 13. propositis satisfit. 290
- XVIII. Quid Augustinus senserit de sufficienti auxilio, an omnibus adultis detur. 293
- XIX. Vtrum auxilia sufficientia omnibus hominibus equaliter conferantur ex parte Dei, vel unde eorum varietas, seu inæqualitas oriatur. 302
- XX. De concordia liberi arbitrii cum necessitate sufficientis auxilii præuenientis. 307

LIBER QVINTVS.

De Auxilio efficaci Gratiæ Dei.

- CAP. I. **Q**uotuplex sit auxilium efficace. 311
- II. Vtrum auxilium efficace sit ad singulos actus pietatis necessarium, vel solum ad aliquos, vel aliquam eorum multitudinem. 315
- III. Vtrum auxilium efficace in omni statu, & in omnibus personis sit ad salutem, & ad omnes pietatis actus necessarium. 316
- IV. Vtrum gratiæ efficacitas consistat in necessitate, quam insert voluntati, ut non liberè, sed necessariò consentiat. 319
- V. Vtrum auxilium sit excitans, seu in aliqua excitatione positum, præsertim iuxta mentem Augustini. 323

- VI. An efficace auxilium consistat in motione, vel in effectione, de se & natura sua prædeterminante physicè voluntatem humanam ad vnum actum, & exercitium eius. 326
- VII. Vtrum auxilium efficace necessarium ad pie operandum, sit positum in aliqua excitatione per se, & ex vi sue nature, ac præcisè entitatis, prædeterminantis physicè voluntatem ad consensum. 331
- VIII. Vtrum excitans gratia per seipsam, & natura sua determinet saltem moraliter voluntatem, ideoque talis efficacia auxilii excitantis ad actus liberos & sanctos voluntatis necessaria sit. 335
- IX. Proponitur opinio affirmans efficaciam auxilii præui consistere in physica prædeterminatione voluntatis per modum actus primi, ac proinde talem prædeterminationem ad omnes & singulos actus pietatis esse necessariam. 340
- X. Directè ostenditur, auxilium efficace necessarium ad singula supernaturalia opera, non posse consistere in motione, vel qualitate prædeterminante physicè in actu primo voluntatem ad consensum. 342
- XV. Corollaria, quibus ratio ab incommodis distinctius concluditur. 354
- XVI. Quibusdam suffragiis rationis facta occurritur. 356
- XVII. Obiectionibus contra discursum factum satisfit. 358
- XVIII. Vtrum possibile sit auxilium efficace physicè prædeterminans voluntatem in actu primo saluo libero usu eiusdem voluntatis in eodem actu secundo, ac subinde an libertas quoad exercitium in actu voluntatis simul possit cum auxilio physicè, & in actu primo prædeterminante voluntatē concordari. 359
- XIX. In humana voluntate non posse simul esse auxilium ex se ac physicè illam

INDEX CAPITVM.

- illam prædeterminans cum potestate resistendi eidem auxilio. 362
- XX. Auxilium si ex se sit efficax, ac physice prædeterminans non posse à libero v'su pendere, sed necessitatem antecedentem inducere. 365
- XXI. Vis superioris discursus alio modo manifestatur, & argumentis satisficit. 366
- XXII. Utrum concursus Dei simultaneous ex se prædeterminet voluntatem ad concursum. 370
- XXIII. Utrum concursus simultaneus ut est à voluntate Dei semper ac necessario habeat vim prædeterminandi physice voluntatem. 375
- XXIV. Utrum auxilium efficax prædeterminans physice voluntatem influendo immediate in actum eius liberum possibile sit. 379
- XXV. Quid addat auxilium efficax auxilio præuenienti sufficienti, seu vocatio efficax generali, ac sufficienti vocationi, & an per congruitatem vocationis hoc sufficienter explicetur. 385
- XXVI. Duabus obiectionibus contra superiorem doctrinam satisficit. 387
- XXVII. Satisficit alteri obiectioni, & à varijs incommodis doctrina data vindicatur. 389
- XXVIII. Concluditur vera concordia libertatis auxilij cum efficaci auxilio eiusque necessitate in gratia operibus. 393
- XXIX. Aliis obiectionibus contra superiorem concordiam ab incommodis desumptis satisficit. 397
- XXX. Doctrina data de auxilio efficaci, & concordia eius cum libero arbitrio, verbis Christi Matth. II. comprobatur. 404
- XXXI. Eadem doctrina alijs Scripturæ locis ad bonum v'sum gratiæ exhortantibus suadetur. 406
- XXXII. Alia Scripturæ testimonia contra physicam prædeterminationem expenduntur. 410
- XXXIII. An ex locis Scripturæ, quæ dependentiam liberi arbitrij à voluntate, & omnipotentia diuina testantur: physicam prædeterminationem ostendant. 411
- XXXIV. An Scriptura dicat Deum dare nobis velle propter physicam prædeterminationem. 414
- XXXV. An soli Deo tribuatur in Scriptura opera pietatis propter physicam prædeterminationem. 415
- XXXVI. An Deus faciat, ut velimus, & faciamus per physicam prædeterminationem, aut efficientiam. 417
- XXXVII. Ex capite quinto, & Canone quarto, sess. 6. Concilij Tridentini veritas confirmatur, & quædam euasio refellitur. 421
- XXXVIII. Alteri euasioni occurritur. 424
- XXXIX. Ad fundamenta contraria interpretationis respondetur. 427
- XL. Ex alijs locis eiusdem Concilij Tridentini eadem veritas confirmatur, & alijs obiectionibus occurritur. 430
- XLI. Expenduntur Canones 4. Concilij Mileuitani, & Arauscani, & an Deus expectet hominis voluntatem, exponitur. 432
- XLII. Expenduntur Canones quintus, & vigesimus quintus Concilij Arauscani, & an initium bonæ operationis sit, vel non sit, à libero arbitrio, declaratur. 437
- XLIII. Quid alia Concilia, vel Pontifices summi de gratia efficaci senserint. 440
- XLIV. Ex Patribus Augustino antiquioribus physica prædeterminatio refellitur, & vocatio congrua comprobatur. 444
- XLV. Antiquos Patres nihil pro physica prædeterminatione nobis tradidisse. 449
- XLVI.

INDEX CAPITVM.

XLVI. <i>Augustinum in vocatione congrua sine physica prædeterminatione efficacem præuenientem gratiam constituisse.</i> 452 XLVII. <i>Vtrum Augustinus physica prædeterminationi aliquando faueat.</i> 457 XLVIII. <i>Quid post Augustinum Patres Latini de Gratia efficaci senserint.</i> 460 XLIX. <i>Quid D. Thomas de hac controuersia, seu de auxilio gratiæ efficaci senserit.</i> 464 L. <i>Quid alij antiqui Scholastici in hac controuersia senserint.</i> 467 LI. <i>Quid moderni Scriptores de hac controuersia senserint.</i> 471	LII. <i>Tractatur questio appendix, an gratia præueniens, auxilium sufficiens, & efficax, possint esse equalia in duobus hominibus, quorum unus consentit vocationi, & non alter.</i> 482 LIII. <i>Dubium appendix de concordia gratiæ efficaci cum gratuita, & efficaci electione, ac prædestinatione saluandorum omnium, & cum diuina providentia, ac prædefinitione actuum liberorum humana voluntatis.</i> 495 LIV. <i>Appendix de prædefinitionibus, cum aliarum obiectionum responsione.</i> 500

APPROBATIONES.

Gratissimum & profundissimum reperimus librum de Gratia, cui titulus est Doctoris FR. SVAREZ, &c. *Operis de diuina Gratia Pars II.* nihil enim in eo continetur quod veram doctrinam non sapiat; Scripsimus hoc iudicium, die 6. Decembris 1650. nos in Alma facultate Parisiensi Theologiæ Doctores.

F. M. MICARD Minor.

PAVLVS LOMBARD Prior Carmelitarum
Lugduni.

CONSENSVS.

Visa Doctorum approbatione, Ego infra scriptus, Regio nomine non impedio, quin hic liber à PHILIPPO BORDE, LAVRENTIO ARNAVD, & CLAVDIO RIGAVD, Bibliopolis Lugdunensibus excusus, in publicam lucem prodeat, cum defensione tali casu requisita, & solida. Actum Lugduni 13. Decembr. 1650.

LORIN.

PERMISSIO.

Ita & me non dissentiente fiat. Lugduni, die duodecima Decembris, anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo.

SEVE.

PRO.